

otázek, zda totiž je na místě dáti porotcům na ony různé skutkové podstaty jedinou společnou hlavní otázku, či zda se nedoporučuje spíše, by na každou z nich byla dána otázka zvláštní, tuto úpravu ponechává však druhý odstavec §u 323 tr. ř. pro každý jednotlivý případ úvaze porotního soudu. Ani druhou a třetí hlavní otázkou nebyl tudíž porušen některý z předpisů §u 318 až 323 tr. ř., zejména předpis §u 318 tr. ř., dokonce pak ne takovým způsobem, který by zakládal zmatečnost podle čís. 6 §u 344 tr. ř. Bylo proto zavrhnouti zmateční stížnost jako ve všech směrech bezdůvodnou.

Čís. 2695.

Pachateli ustoupivšímu dobrovolně od zločinu podle §u 125 tr. zák. lze přičítati zločin §u 93 tr. zák.

Omezení osobní svobody ve smyslu §u 93 tr. zák. nesmí sice býti tak nepatrné, by překážky kladené osobní svobodě mohly býti kýmkoliv a beze všeho přemoženy (pouhé ztížení pohybu), a nesmí býti omezeno na dobu tak krátkou, že pro své pomíjející trvání nebylo by ani pocíťováno jako omezení, stačí však každé jednání, jímž pachatel bezprávně překáží druhému v užívání volnosti pohybu (volbě místa pobytu), aniž by záleželo na tom, jak dlouho omezení svobody trvalo.

(Rozh. ze dne 11. března 1927, Zm I 577/26.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku zemského trestního soudu v Praze ze dne 8. září 1926, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem veřejného násilí podle §u 93 tr. zák., mimo jiné z těchto

d ů v o d ů:

Vnitřní rozpor (čís. 5 §u 281 tr. ř.) shledává stížnost v tom, že rozsudek přes to, že zjišťuje, že jednání obžalovaného směřovalo k mimomanželské souloži, uznává ho vinným zločinem podle §u 93 tr. zák., ačkoliv podle názoru stížnosti jde o pokus zločinu podle §u 125 tr. zák. Touto výtkou provádí zmateční stížnost ve skutečnosti věcnou námitku podle čís. 9 a) §u 281 tr. ř., dovozujíc v podstatě, že obžalovaný neměl býti vůbec odsouzen pro nedostatek skutkové podstaty §u 93 tr. zák. a předpokládajíc patrně, že od pokusu násilného smilstva stěžovatel dobrovolně upustil. Při tom však přehlíží, že dobrovolným ustoupením od zamýšleného zločinu násilného smilstva podle §u 125 tr. zák. obžalovaný se nestal beztrestným, jakmile jeho zjištěné jednání má veškeré zákonné známky jiného dokonaného trestného činu. Pokud omezení

osobní svobody jest pravidelným prostředkem ku spáchání jiného trestného činu — tu násilného smilstva — nelze je zvláště přiřítati, leda právě v případě dobrovolného ustoupení, o jaký tu jde. Jako nejbližší příbuzný trestný čin přichází v úvahu právě zločin podle §u 93 tr. zák., k jehož skutkové podstatě se vyhledává bezprávné omezení osobní svobody, t. j. překážení v užívání volnosti pohybu, ať již se to stane fyzickým nebo psychickým násilím, předpokládajíc ovšem, že se stane v úmyslu k tomu směřujícím. Konečný cíl použitého násilí, pohlavní zneužití osoby třetí, nepřichází při tom již v úvahu a nebrání podřadění pod § 93 tr. zák., byl-li si jen pachatel vědom omezení osobní svobody, což v souzeném případě rozsudek zjišťuje způsobem formálně bezvadným. Zmateční stížnost jest tudíž zřejmě neodůvodněna, pokud popírá přípustnost podřadění případu pod ustanovení §u 93 tr. zák. z toho důvodu, že pachatel dobrovolně ustoupil od kvalifikovaného pokusu zločinu podle §u 125 tr. zák.

Zmateční stížnost dovozuje, provádějíc tak rovněž zmatek podle čis. 9 a) §u 281 tr. ř., že omezení osobní svobody, jež v souzeném případě rozsudek zjišťuje, bylo tak nepatrné a tak pomíjející, že nenaplnuje trestní činnosti předpokládané v §u 93 tr. zák. Lze připustiti, že omezení osobní svobody, má-li nabýti zločinné povahy ve smyslu §u 93 tr. zák., nesmí býti tak nepatrné, by překážky kladené osobní svobodě, mohly býti kýmkoliv a beze všeho přemoženy (jako na př. při pouhém stížení pohybu), a nesmí býti omezeno na dobu tak krátkou, by pro své zcela pomíjející trvání nebylo ani pociťováno jako omezení. Jinak však stačí ke skutkové podstatě §u 93 tr. zák. (mimo případ svémocného uzavření) každé jednání, jímž pachatel bezprávně překáží druhému v užívání osobní svobody, t. j. volnosti pohybu a volbě místa pobytu, aniž záleží na tom, jak dlouho obmezení svobody trvalo. V souzeném případě zjistil první soud, že obžalovaný, chtěje asi s Antoníí L-ovou proti její vůli mimomanželsky souložit, praštil s ní do příkopu, klekl si vedle ní, držel ji za ruce vedle těla, by se nemohla brániti, a když křičela, hrozil jí, že jí rozbije držku a naťackuje, dále, že ji chytil zpředu za krk a mačkal jí krk, by vůbec nemohla křičeti a že teprve na zavolání kamaráda ji pustil. Soud zjišťuje, že vylíčené omezení volného pohybu L-ové trvalo asi minutu a bylo provázeno pevným držením obou rukou i škrcením, a že obžalovaný si byl vědom toho, že svým jednáním omezuje osobní svobodu L-ové. Z toho a ze zjištěných účinků jednání obžalovaného na L-ovou, která přiběhla domů celá rozrušena, takže nebyla s to ani matce vypověděti, co se jí stalo, a stále jen plakala a naříkala, jest patrné, že jednání obžalovaného proti osobní svobodě L-ové nebylo zcela pomíjejícího trvání, nýbrž že trvalo dosti dlouho a že bylo tak silné, že L-ovou úplně zbavovalo volnosti pohybu, a že násilné omezení své svobody jako takové také pociťovala, že tedy jednání obžalovaného nabylo i síly a trvání, požadovaných ke skutkové podstatě §u 93 tr. zák. Nelze proto pokládati rozsudek za právně mylný a bylo zmateční stížnost jako bezdůvodnou zavrhnouti.